

Χαίρε Κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετά σου.

π. Συμεών Κραγιόπουλος (†).



Μεγάλες γιορτές, Παναγία

«Χαίρε Κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετά σου». Τι αρετή είχε η Παναγία, τι ψυχή ήταν αυτή, τι πλάσμα του Θεού ιδιαίτερο ήταν, που έρχεται ο αρχάγγελος Γαβριήλ και την αποκαλεί έτσι, τη χαιρετά έτσι: «Χαίρε Κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετά σου»!

Σε κανένα άλλο πλάσμα δεν γνωρίζουμε να ήρθε ο αρχάγγελος και να χαιρέτησε το πλάσμα αυτό έτσι. Εδώ χαιρετά την Παναγία με αυτές τις λέξεις: «Χαίρε Κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετά σου». Τι αρετή πρέπει να είχε, τι αγιότητα, τι αγνότητα, τι αφοσίωση στον Θεό, τι φώτιση είχε η Παναγία!

Ο Θεός βέβαια έπλασε την Παναγία, όπως και τον καθένα, και ο Θεός δίνει την Χάρη, το φως, την αρετή, ο Θεός δίνει τα πάντα. Γι' αυτό και ο αρχάγγελος με πολύ θαυμασμό και με πολλή ευλάβεια και με ουράνια αγαλλίαση στέκεται ενώπιόν της και την χαιρετά με το «χαίρε Κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετά σου», όχι μόνο όμως με την έννοια ότι την βλέπει να είναι Κεχαριτωμένη, ότι την χαρίτωσε και την αγίασε ο Θεός αλλά και με άλλη έννοια:

Η Παναγία δεκτική της Χάριτος κατά απόλυτο τρόπο.

Πρέπει να το εννοήσουμε σωστά, να το δούμε το θέμα και με την έννοια ότι δεν έδωσε ο Κύριος στην Παναγία την Χάρη του, δεν την έκανε

Κεχαριτωμένη, δεν την αγίασε, δεν την έκανε καθαρότατη και αγνή απλώς – ως Θεός είχε και έχει αυτόν τον πλούτο της Χάριτος και δίνει αυτή την Χάρη αφειδώς στην Παναγία – αλλά και η Παναγία από τη δική της πλευρά ήταν ικανή. Είχε δηλαδή όλη την ανθρώπινη πρόθεση και διάθεση να δεχθεί αυτόν τον πλούτο της Χάριτος.

Ίσως αυτό το θέμα να μην το έχουμε προσέξει καλά, να μην το έχουμε ξεκαθαρίσει μέσα μας: ότι ο Θεός δημιούργησε τα πλάσματά του και την Παναγία, και ο Θεός δίνει την Χάρη του και όλα αυτά τα θεία και ουράνια πράγματα· τα δίνει αφειδώς. Αλλά όμως το κάθε πλάσμα του ο Θεός το κάνει να έχει αυτή την αίσθηση, να έχει συνείδηση, αυτοσυνειδησία, λογικότητα, να φέρεται αυθόρμητα προς τον Θεό.

Και από μια πλευρά όλα τα λογικά πλάσματα, όλοι οι άνθρωποι απόλυτα μπορούν και πρέπει να δίνονται στον Θεό, να αφοσιώνονται στον Θεό. Αλλά εμφιλοχωρεί όμως η αμαρτία, καθώς μπερδεύεται η φιλαυτία, ένεκα του ότι ο άνθρωπος είναι αμαρτωλός, ο παλαιός άνθρωπος γενικότερα, και αρχίζει να χαλάει όλη αυτή η κατάσταση.

Ενώ ο Θεός έκανε έτσι τον άνθρωπο, ώστε φυσιολογικά να αναφέρεται στον Θεό, να ορμά, αν επιτρέπεται να πούμε, στον Θεό, να μην ξέρει τίποτε άλλο, όσο τον Θεό, τον πλάστη του. Υπάρχει όμως η φιλαυτία, η αμαρτία, που αρχίζει και τα αλλοιώνει τα πράγματα, κι έτσι λίγο τσιγκουνεύεται κανείς, λίγο ραθυμεί, λίγο αρχίζει και υπολογίζει τα πράγματα, λυπάται τον εαυτό του και θέλει να κρατήσει λίγο “εγώ”.

Γενικότερα αλλοιώνεται η ψυχή και δεν είναι δεκτική της Χάριτος του Θεού κατά απόλυτο τρόπο, όπως συνέβη στην Παναγία, που φαίνεται είναι το μοναδικό πλάσμα.

Κανένas δεν εξαιρείται.

«Χαίρε Κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετά σου». Σκεπτόμουν λοιπόν τι φοβερή αρετή είχε η Παναγία, τι φοβερή ταπείνωση, τι στάση αληθινή και όπως την ήθελε ο Θεός είχε η ψυχή της ενώπιον του Θεού, και αξιώνεται να ακούσει αυτά τα λόγια.

Κανένas άνθρωπος, κατά την ταπεινή μου γνώμη, όπως μπορώ να το καταλάβω, δεν είναι φτιαγμένος κατώτερος από την Παναγία, ώστε να πούμε: «Τι να κάνουμε; Αφού ο Θεός μας έπλασε να είμαστε έτσι στενόψυχοι, τι να κάνουμε;» Δεν είναι έτσι. Δεν αδίκησε κανέναν ο Θεός.

Αυτό το βλέπουμε και στα λόγια του Χριστού, που όταν του λένε «ήρθε η μητέρα σου και οι αδελφοί σου», ο Κύριος απαντάει: «Μητέρα

μου και αδελφοί μου είναι όλοι αυτοί που ακούν τον λόγο του Θεού και τον τηρούν» (Λουκ. 8:19-21).

Να το προσέξουμε. Δεν εξαιρείται κανένας. Δεν έκανε κανέναν υποδεέστερον ο Θεός. Μη μας ξεγελάει ο διάβολος σ' αυτή την περίπτωση και μας κυριεύουν σκέψεις αρνητικές και τσιγκουνευόμαστε. Δεν είναι έτσι.

Πόσο θα ήθελα και για μένα, για τον εαυτό μου, και για όλους μας αυτή την ώρα να τα ακούσουμε έτσι τα πράγματα, να τα καταλάβουμε έτσι, να τα πιστέψουμε έτσι, να τα δεχθούμε και να θελήσουμε χωρίς τσιγγουνιά, χωρίς ιδιοτέλεια, χωρίς φιλαυτία να κινηθούμε προς τον Θεό, τον πλάστη μας, ο οποίος έπλασε κι εμάς, έπλασε και την Παναγία. Την Παναγία, η οποία – να το προσέξουμε αυτό – το ήθελε έτσι, το ένιωθε έτσι, πήρε αυτή τη στάση, ώστε να την αξιώσει ο Θεός τελικά να είναι και ανωτέρα των Χερουβείμ και των Σεραφείμ, ασυγκρίτως μάλιστα.

Να βάλουμε το χέρι στην καρδιά μας και ειλικρινά και τίμια ενώπιον του Θεού να διερωτηθούμε: Θέλουμε να μας φτιάξει ο Θεός όπως θέλει, για να έρθει να κατοικήσει μέσα μας; Το θέλουμε; Εάν είμαστε ειλικρινείς και τίμιοι, θα δούμε ότι το φοβόμαστε, τσιγκουνευόμαστε, δεν μας αφήνει η φιλαυτία να αφεθούμε στο έλεος, στην ευσπλαχνία του Θεού. Μας ζητάει η φιλαυτία τα δικά της.

Πώς νομίζετε είναι τα πράγματα; Εμείς τα χαλάμε, εμείς τα μπερδεύουμε, εμείς τα κάνουμε δύσκολα, εμείς με τη στενοψυχία που έχουμε. Αυτή την ώρα ποιος μας εμποδίζει; Ακόμη και κάποιος-κάποια που έχει υποχρεώσεις σ' αυτόν τον κόσμο, που έχει φροντίδες, που έχει αναλάβει ευθύνες κλπ., δεν εμποδίζεται από τίποτε.

Καθώς όλα τα κυβερνάει ο Θεός, όλα είναι στα χέρια του Θεού και τίποτε δεν μπορεί να εμποδίσει τον Θεό, όταν θα βρει στην καρδιά σου, στο βαθύτερο είναι σου, στο βάθος της ψυχής σου όλη αυτή τη διάθεση, θα σε φτιάξει ο Θεός.

**Από το βιβλίο: π. Συμεών Κραγιοπούλου, Συνάξεις
Δεκαπενταυγούστου, τόμ. Γ', Πανόραμα Θεσσαλονίκης 2003, σελ. 150
(αποσπάσματα).**